

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Anglia

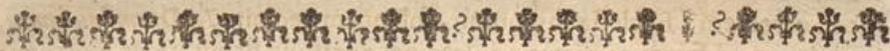
Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt V. Torquetur iterato, crudeliúsque Campianus. Aduersariorum effrons audacia, qui vulgarunt illum mitiſimè habitum. Quis esset P. Jacobus Bosgraius? eiusdem quis lapsus in frequentandis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

diuinis præfidijs; ipse illam constanter in carcere pretiosa morte coronauit spreta Regina gratia, promissis, & opibus, si vel pedem inferre in templa protestantium cogi posset. Claudio solennes has Campiani disputationes, Alani epistola Romam scripta, facit enim ad ea quæ sequuntur. Quotquot, inquit, hic sumus, erat autem Remis quo perferebatur ad illum ex Anglia quicquid circa Religionem moueretur, vehementer doluimus, prehensione, & carcere Campiani, certum tamen habemus communi omnium iudicio, & assensu, ad rei Catholicæ propagationem, nihil potuisse felicius aut admirabilius euenire. Euocati sunt Principes doctrinarum ex Academijs, ut committerentur cum eo eiusque socijs; ex quo ille conflictu, opinione quoque aduersariorum, ac prope confesso semper victor exiuit. Hostibus igitur in illum præter tormenta nihil superest] quod nimis certò Alanus diuinavit.

Torquetur iterato, crudeliusque Campianus. Aduersariorum effrons audacia, qui vulgarunt illum mitissimè habitum. Quis esset P. Jacobus Bosgravius? eiusdem quis lapsus in frequentandis Protestantium templis; eiusdem pœnitentia, & carcer. Stylus capitalium iudiciorum in Anglia.

CAPVT V.

CAMPIANI deprauatione in verum aut fictum Protestantem à Ministris Regijs desperata, ad præiudicatam venero sententiam qua stabilierant sic eum de medio tollere, ne Religionis causa videretur, sed status publici occisus; cuius rei colorem in, ut censebant, plusquam idoneum, in promptu haberet Optonus, responsum cuius haud pridem meminimus ad literas Pondi; quod ipsi eum velent de rebellionem intelligi, cuius esset vel auctor vel conscius, extorquenda erat cruciamentis grauissimis, noxæ tam atrocis confessio. Igitur Octobris tricesimo primo, tertium equuleo admouetur; & quartum biduo post, quo de ultimo cruciatu, etsi nihil scriptum reperio, nisi *crudelissima tormenta*, sed quacumque tandem machina tortus sit, defectiones eiusmodi passus est ut se in iis putaret animam acturum, idemque crederent tortores; distulit illi mortem Deus, & magnæ sibi futuram gloriæ, bonoque

Y

animarum in publicum, premi noluit spelunca infamis lethalibus tenebris in quibus torquebatur. Quæ interrogatus fuerit de Hiberniæ tumultibus, & Bulla Pij V. commodius alias; pauca nunc refero de patientia illius inter dolores sæuissimos inuicta semper, & imperturbata ex iis ipsis qui fuere illorum spectatores. Illis quantumcumque immanibus, nec generositas excelsi animi concidit, nec robur defluxit pietatis, nec vultus serenitas à quotidiana & natua desciuit; apertos in cælum oculos, & linguæ cum Deo colloquia lamentantis vox nulla, extraordinarij gemitus interrupxit. Pendentis in equuleo prolixum cruciatum miseratus quidam ex carnificibus, saxum illi pede sub renes aduoluit vt sidente in eo tantisper pondere corporis, mitius tenderetur; egit humaniter carnifici gratias, & tùm illi, tùm eius sociis, liberaliter & vltro veniam retulit, piæque salutis monita. Demum ex equuleo dimissus, ob luxatas toto corpore iuncturas, membris omnibus captus, cum inter brachia tortorum reportaretur in carcerem, Ecclesiæ hymnum, solennem cecinit *Te Deum laudamus*, peregritque ad finem ea pietatis dulcedine, vocisque firmitate, vt Nortonus ipse tormentis reorum ex officio adesse solitus, pro miraculo duxerit inauditam illam magnitudinem animi, vndique eminentis. Ex iis vero qui eius colloquium à custode carceris emebant, narrauit quidam Alano Doctori, quod Romam Alanus ad Rectorem collegij Anglici in hæc verba scripsit. Hominem, inquit, mecum hic habeo, qui die sanctorum omnium honoribus sacro, egerat cum P. Campiano. Eius brachia viderat fasciis obuoluta, vt qui pridie illius diei fuisset crudelem in modum torquendo distractus; consolabatur tamen adeuntes. Integrata sunt illi postridie tormenta, præ quàm antea tam duto cruciatu, vt ferè animam in iis efflarit] sic disertè Alanus, addens Ecclesiam, parem viro illi habere neminem. Quærebat ex eo custos post vltimam illam præcedentis diei feramque barbariem quam sustinuerat, qui manus valerent? non malè, inquit, nam neque si manus habeam sentio; pendebant enim emortuæ, ac velut brachiis assutæ. Vidensque se illarum, & pedum nullo posse ministerio iuuari, elephantis aiebat esse consimilem, qui semel prolapsi, non valent in pedes sese erigere, quod (inquit vulgus) iuncturis careant. Post vsu manuum redeunte, cum nondum altera cibum ori posset admouere, sine alterius conatu, iocabatur etiam lepidè in suas miserias, aiens se bellè simios, edendo referre. Custos denique carceris diligentissimus eius obseruator, nihil vnquam in eo notauit præter excelsitatem animi dolores suos infra se positos despectantis. Quæ idcirco putarunt minutatim scribenda Catholici quod inconcussæ ad mortem pietatis & tranquillitatis non dubia essent argumenta. Calebat tamen Londini passim rumor, eo mense qui ab eius tormentis ad supplicium vltimum intercessit, cruciatus illi fuisse sæpius iteratos, ignota & varia laniena, nam in schola Optoni (sic vocabant specum torquendorum) retinebatur silentium impetrabilis secreti, at si verè ad Regem Hispaniæ Philippum cuius erat in Anglia legatus, aliena manu scripsit Bernardinus de Mendoza, vifos esse digitos

digitos Campiani, reuulsis unguibus, nudatos, non facile is rumor, inanis debebit, vel etiam dubius centeri.

Iam si qua in causa iuris Administri, fidei ruinas, & Sacerdotum mortes sacrilegas æmulo ambitu captantes, proiectam frontem vnquam nudauerint, id in Campiano porissimum ausi sunt. Fuere spectaculo cruciamēta eius immania; & duodecimo ab hinc die, pro tribunali Iudicum supremo publicè productus, mille oculis testibus, nec manus euoluere fasciis, nec quod actus illius poscebat forma leuare in altum, brachium valuit, sed oportuit alterius adminiculo attolli velut foret membrum cadaueris; post hæc impudentiæ fuerunt tam inuerecundæ, vt confiderent, Reginæ contraria omnia se persuasuros, illusuros Londino, & excæcatusos totum regnum, totamque Europam, voce librisque contestando, cum Campiano Iesuita, iusto humanius actum esse, illum tam tenui affectum tormentorum sensu, vix vt possent tormenta nominari. Verum sub hæc ad Reginæ aures peruenit atrox fama quæ illius damnabat barbariem, & Iezabelem vocabat Anglicanam, vulgabátque libris vniuersa, quæ Cæcilius, Vualsinganus, Optonus, & alij eandem in fraudem fœderati, omni studio occultabant; quare illos Regina grauitèr obiurgatos, quod sua ipsorum feritate, dedecorassent clementiam Regiam, veruit in posterum, grauioribus tormentis quærere; causas & iudicia maiestatis coniecturis leuibus struere; & ex subtilitatum chimeris ius dicere. Excusarunt ij factum, vulgasséque putatur excusationem Cæcilius, libro cuius est Index, Iustitia Britannica; Sacerdotes nimirum mitius, quàm essent commeriti nunquam non habitos; nunquam accersitos, rogatósve de religione; machinamenta illorum in patriam, & Reginæ caput, violentis inditiis, & probabilibus comperta, iustis fuisse damnata sententiis. Campianum vero, tam apertè nunquam fuisse cruciatum, quin statim post ad incessum pedes, manus ad scribendum haberet, expeditas. Est hæc disertè Camdeni narratio, qui planè Cæcilio mancipatus, sed Reginæ historicus, negat purgatione hac fuisse contentam, quod suoapte ingenio in clementiam propenderet. Quam tunc rebus ipsis euidentissimè commendauit cum Sacerdotibus septuaginta Catholicis mortem exilio mutauit; de quo nos suo loco; illorum itaque sex & centum, quos regnante illa necatos recolo, mortes sacrilegas & acerbas, Ministrorum eius, indoli barbaræ, & crudeli tribui oportebit, cum illa famam clementis Reginæ tantopere ambiret. Verum integro ab hinc solum triennio cum illos iusserit scuire mitius, quæ ante mandauerat eadem qua prius feritate in opus collata sunt, vt verè omnino in Campiano grauis historicus aduerterit, quæstiones Hispanæ inquisitionis, ob quas Protestantes tanto strepitu tumultuati sunt, videri flores, & rosas posse; Si conferantur cum carnificina quam exercuere in Sacerdotes Catholicos.

Campiano quidem post tot supplicia, præter vitam nihil supererat, & fixum erat Ministris Regiis hanc illi ademere, occidendi causas quam multas potuere inter se commenti sunt, tamque in speciem supra omnem modum capitales, vt quantulumcumque iis colorem allinerent persuasuros se

populo crederent Campianum nec Religionis reum, nec infontem mori, sed eius portenti cuius inditia, quæstionum atrocitas, constanti, iustoque silentio tolerata, non purgasset. Collectis capitibus accusationis quibus adorirentur innocentem, meditati que fucum probabilitatis quem iis aspergerent, diem dicunt solenni iudicio Nouembris quartum, & decimum. Verum quia illic iudiciorum forma longè est ab nostratibus diuersa, explicanda est hic prius saltem leuidensè, ac simul quis ille fuerit de Societate qui cum Campiano protrahi iussus est tribunal.

Iacobus Botgraius Godmæstons Dorcestriæ claris natalibus, puer extra Regnum, & Romæ plurimum educatus est ritu Catholico, ubi etiam Rhetoricis & Philosophicis literis excultus Societati nostræ se adiunxit anno sexagesimo quarto post sesquimillesimum Nouembris decimo septimo, eique diu suam operam probavit in Moravia Olmuj, in Polonia multis locis; Vilmæ in Lituania; Rhetoricam docuit annos duodecim; Hebræa, Græca, Mathesim, & Philosophiam professus est, insuper quæstiones inter nos & hæreticos controuersas, vbique fructuosus, laudatus, & apud Regem Stephanum gratiosus. In hac laborum perseuerantia, valetudine tentus pertinaci reuocatus est in patriam cœlum, ad eam expugnandam auræ natalis præsidio, illic idem fuit portum legere, & capi; tenetur illico, ducitur, Londini consiliariis Regiis sistitur anno 1580. Septembri ineunte, Campiani & Personij penitus ignarus, qui bimestri prius illuc appulerant; ignarus & fraudis qua Catholicos circumueniebant Protestantes, vt templorum suorum simplici aditu viderentur sectam eandem profiteri; & interrogatus à consiliariis quis? unde? cur? ingenuè respondet, Sacerdotem se esse Catholicum, Societatis IESV Religiosum; illuc à maioribus remissum ad recuperandam haustu cœli natiui sanitatem, quod apertè monstrabat oris squalor, & expeditus in linguam Polonicam sermo; in maternam lentus, & hæsitans vt quam desueuisset à puero. Inde admodum urbanè & comiter, ex eo quæsitum, num esset libenter cum Anglis cœteris, viris probis, & Regina fidelibus frequentaturus templa? suspicaretur an non fraudem, simpliciter magis quàm consultè respondit, se facturum, & fecit aliquoties, adiitque nihil subueritus, securus quidem, offensionem se futurum nemini, cum in Germania, & in Polonia ad audiendas conciones, & spectanda sacra passim id fieret, nec Lutherani propterea censerentur aut Catholicum profiteri, aut Catholici Lutheranum; ipsèque inde in animum nihil sibi priuatim damni metueret, sed linguæ interea patriæ prædicantibus audiendis memoriam vellet vsúmque refricare, & ceremonias illorum spectando discere. Qua defensione postea, facti culpam tam inexpectati, satagit ab se amoliri, & offensionis publicæ sedare piaculum. Triumphabant enim Protestantes, à Iesuita, eoque Theologo, & controuersarum Magistro quæstionum, definitum, ipsòque confirmatum facto licere Catholicis, Reformati ritus templa, cœterisque liberè adire, eiusque publicam meditari approbationem. Catholici ad hæc portento primum attoniti, post grauissimè offensi dolere facinus, cui fidem negari non sinebat Botgraij libertas

libertas inter hæreticos promiscua, dum Campianus, Personius, alij Sacerdotes vestigiis omnibus, ad vincula, carcerem, & supplicia quærentur; Catholici cæteri grandi pecunia emebant quot mensibus, ne sibi liceret, quod sibi Bosgravius licere religioni non ducebat. Occurrentem ergo partim velut profanum declinare, partim efferatis figere oculis, abominari partim tanquam apostatam. Quæ ille rei nouitate aliquamdiu stupens, nec valens causam diuinare, tandem questus est cum fratre non modo se frigide, sed prope inimicè passim à Catholicis accipi: non poterant melius, & fructuosius hæ querimoniæ, quàm apud hominem deponi, vitæ quidem vt minus castigatæ, ita fidei sinceræ, serioque, ac verè Catholicum, quare ab eo magna libertate, verbisque grauissimis edoctus, iure commertum, non modo vt omnes Catholici ab eo refugerent, sed abhorrerent quoque velut ab execrabili, simul didicit, quid piaculi fuisset in adeundis Protestantium sacris, & cæteribus, ac stupore perculsus vehementi suam cœpit videre, & incusare stultitiam, eadèmq; opera emendare, scripsit enim ad Regni consiliarios, contestatò illis denuncians mera se Regni, & rerum ignoratione, ab iis deceptum errasse, erratùmque damnare; adiecit mox alteram, (quæ post edita est) ad Catholicos omnes epistolam, cum eadem contestatione, & doli quo sibi os sublitum fuerat rationibus explicatis abundè pro se satisfacit. Sed multo plenius, cum captus, tractusque in carcerem, quem martialem equitem vocitant, in partem subiit ærumnarum quibus illic Sceruuinus, & Hartus Sacerdotes Catholici conficiebantur, & à mense Decembri, occasione disputationis de qua narrauimus, in Turrim translatus est.

Iam stylus in Anglia fori capitalis, idem est qui fuit à veteribus Northmannis institutus, cui meo iudicio ad perfectionem addi nihil potest, nisi vt eius integritas cum omni permiscuè personarum genere teneatur. Mihi nè id optabile sit patebit ex gestis Ministrorum qui Elizabethæ à consiliis fuerunt. In primis itaque tota iudicij & intima ratio omnium auribus, & iudicij palam est quibuscumque lubitum fuerit adesse; nec de fama, & capite vnus hominis, quatuor aut trium hominum secretis arbitriis luditur, quorum præter se restem, & iudicem habeant neminem; illic iudex, eiusque iudicium, multitudini prostat vniuersæ, quæ maiorem aulam palatij complet Westministeriensis, quæ sedes est summæ iurisdictionis, quam scamnum Regium appellant, damnatque reos maiestatis. Quales fuere sub Elizabetha, quorumcumque nomen Religionis causa deferretur. Priuatim quidem & confusè omnia colliguntur quæ inueniri contra reum possunt, testimonia, suspiciones, iudicia, coniecturæ, accusationes, calumniæ, vera, falsa, incredibilia, quandoque nec possibile, sed ea omnia reus leui flatu negando discutit, nec tamen abs re, vt clarum post fiet proponuntur. Dicto ad causam die, adest in purpura, supremus iuris in Anglia Præfectus, grauitate, cui nulla vsquam par, intrantem quatuor iudices illo vno minores, accipiunt medium; iis confidentibus, sedent alij notæ inferioris forenses Ministri. Stat reus in pedes inter septa, quæ ordinarios iudices à maioribus

discludunt, nisi hanc illi facultatem, tormentorum vis recens abstulerit, aut prerogatiua sanguinis concedat; à tergo custodia satellitij forensis; aulae caeteram partem, spectator aut frequens aut rarior, pro conditione causarum & reorum. Reus voce praëconis, quanquam praëns citatur de nomine, causaque illius summam proponitur, simulque à Praëfecto iuris ad eam cognoscendam Iudices viginti quatuor, ex quibus duodecim legit postea nominatim, quaeritque ex reo, num quem ex iis exceptum velit; si quos excluserit substituuntur eorum loco alij quos probet, & quibus contentus sit; nec obest illi Praëfecti delectus, dum penes ipsum est quos voluerit probare. Iuratorum nomen ferunt ij Duodecimviri, quod iurati promittant se ex vero, & recto in praënti causa pronuntiuros, eorumque iudicium cognominatur veridicum; & hi quidem referunt populum, Regem inter, & reos medium, rationes vtrunque aut legitimas defensuri, aut secus damnaturi: quare ex populo ferè deliguntur, quanquam inuoluit vt indulgeantur iudices accusato, qui ad eius conditionem propius accedant. Nec est eorum muneris cognoscere *quid iuris?* ad amissionem legum ab Aduocatis oportuit diligentissimè peractum; sed de facto solo ferre iudicium, ex probationibus vtramque in partem, quas à reo, & actore ductas, Aduocati coram detulerint; nec item de facto seorsum singuli, sententiam proferunt, sed examine perfecto, recipiant sese in conclaue, à quo custodiis acribus arcentur vniuersi, qui eorum de reo interpellare arbitria, verbo aliquo possent. Soli ergo inter se consulunt; sit, necne satis cumulate probatum. Seruatúrque sanctè lege perpetua, inde ne exeant, nisi omnium assensu in vtrumvis firmato; cui vel vnus si desit suffragium (vt est quorundam pertinax genius) coguntur inedia inter se conuenire, nec ad eos prius cibi quicquam aut potus infertur, quam omnes conuenerint. Post hoc redeunt ad tribunal, & quem ex suo confessu, legerint clara voce denuntiat *Gilti*, quod lingua illorum reum sonat; vel non *Gilti*, hoc est minimè reum; & in hanc sententiam, supremo iudici omnino pronuntiandum est. Datis ergo vt dixi duodecimviris, fas est cuilibet in reum, vel pro reo testimonium dicere, completúrque hoc actu tragœdiæ prima pars; continet altera iudicationem, seungitúrque diebus aliquot à priori, quibus fisci patronus, & alij qui causam Regis acturi sunt, suas parant in reum accusationes, eam ob rem praëfixo ad vltimam, & solennem sententiam die intra cancellos etiam ipsi sedent, cum multis quorum tunc vsu opera Ministris.

Sedente cum suis minoribus quatuor Collegiis summo iuris Praëfecto & Duodecimviris, reum praeco iterum citat nominatim, extra cancellos stantem, è regione tribunalis, qui vt possit distinctè à suis iudicibus agnosci, brachium attollit, auditque mox coram sibi recitari confusam illam congeriem verarum falsarum, etiam nec probabilium nec possibilium cuiusvis generis accusationum quas duximus ex stylo forensi solere colligi; has simul & omnes & verbo vno si neget, pro indictis habentur, & nullis, nec est propterea inanis, vt videtur hic ludus, agitur enim cum reo interea velut
innocente,

innocente, quamdiu potest si vult non censeretur reus, verum hoc velit grandi suo periculo suscipit; resumens enim quæ illi obiecta sunt. Præfectus iuris, cuiusnam ergo vis, inquit, causæ tuæ iudicium credi? ad hoc reus quem tenet iustificatio omnium patriis legibus concessa, verbis suis obstrictum, ex duobus alterum respondet, vel se Deum causæ arbitrum poscere; vel se illam Deo, & patriæ credere. Ac illo quidem responso priori exhausta censetur causa, sed nocens vel insons, omnino moritur, & hæc sibi ultro, & sciens mortem legit, cum optet Deo vni suam causam committi; morte tamen hac vitat infamiam, familiæ probum, fisci exactores, mendicitatem filiorum, supplicium publicum, & reis commune, cum reus non fuerit damnatus. Verum enim vero paucorum est, tam crudum & ferox magni animi robur ut velint hæc omnia extra se posita, sua ipsorum morte lenta crudeli, & horrenda redimere. Humi enim supini sternuntur, saxo tantum renibus subiecto; tabula onerantur, quæ saxis paulatim grandibus premitur ad hoc destinatis, ne festinato pondere rumpantur, sed longam trahant & terribilem vociferando, gemendo, mugiendo mortem, & gratiæ loco aggerari lapides flagitando, quibus ægrè tandem obtriti dirumpuntur, quare vulgo alij respondent, optare se iudicem Deum, & Patriam. Ad hæc vero Iudex; & Deus, & Patria, cuius agimus partes vicarias, cum his duodecim, de te iudicio statuent; quibus dictis, *Suggestor* quem vocant, euentiam recitat, hoc est rei causam tormentis, & quæstionibus examinati in carcere, illic si crimen negauerit; vel confessus, nunc ratum non habeat; fisci pro Rege patroni tunc prodeunt, dicendi artifices maximi, & loquendi, declamantque in reum vehementer; prodeunt & testes publicè; palamque obiecta, palam reus ut potest refelli, quibus tandem vtrinque dicendo saturis, summatim Iudex quæcumque sunt dicta retexit, & ad sua capita reuocat, ut sit animo præsens Duodecimviris compendiaria omnium ratio; cum hac secedant deliberaturi, unde si *Gilti* referunt, id est Reum qui accusabatur, surgit fisci patronus & Regis nomine Prætozem rogat seu iuris Præfectum, ut ex iudicatis ferat sententiam; conuersus ad reum Præfectus, ex eo quærit num quid illi in mentem veniat, quo probet differri oportere? si nihil succurrerit, postremum de illo pronuntiat. Commendatumque diuinæ misericordiæ, Vicecomiti tradit Londinensi, vel Sceriffis, qui gradum atque honorem inter Ministros tenent, & conferendis in opus præsumunt iudiciorum sententiis.

Antiquum hoc apud Anglos iudiciorum archetypum, ex multis ut potui expressi authoribus, qui leuibus solum inter se differunt, & forte arbitrariis, nec iure vlllo fixis.

Iam quid possit ex prauo illius usu iniuriæ sequi, nec meum debeo interponere iudicium, sed neque posteros cælare quid Angli scriptores in eo doluerint, & reprehenderint; & quadrat illud quammaximè in Elizabethæ Regnum, causasque Sacerdotum, & Religionis Catholicæ diuicatas iniquis lancibus ab eius Ministris, & insensissimis Catholico nomini, quanquam ipsa, (ut iuuat credere) minimè conscia.

Delectus primum duodecim iudicum ex opificibus interdum, planèque rudibus, & necessario acumine destitutis ad discernendum verum à veri specie; & rabularum loquacium mendaces rationes, à rei semi iam mortui, & ægrè spirantis defensionibus timidis, & perplexis. Deinde ut probè ista discernerent, non datur iis libertas censendi quod iure sentiunt, sed pecuniis mulctantur, & carcere, nisi ad mentem responderint Prætoris, quam redigenda in epilogum causa subindicat, nec satis dissimulat velle se reum ex merito damnari, aut absolui. Tertium in more antiquitus fuerat ut referentibus ex suo confessu Duodecimviris, non Gilti, lætis clamoribus adplauderet populus; reus abiret absolutus; cœpti sunt postea compelli ad consultandum denuo, integrandumque inter se iudicium, velut minimè obscurè iubeantur sententiam ferre priori suæ oppositam. Quartum vitia illorum, quos infamia, aut ætas, aut aliæ maculæ à testimonio dicendo arcebant, cuiusmodi fuerint aduersus Campianum admitta, ex eius constabit iudicio. Quintum, antiquitus maiestatis violatæ quocumque gradu, reos nefas erat patroni vllius, aut amici defensione, voce, vel officio iuvari; soli pro se agebant nec meditati nec parati, sed cogebantur causidicis, & fisci patronis improvisi, imparatique respondere, pridem paratis, & in omni agendi vafricie, & fori cauillatione diu tritis; qui vias verè Philippicas sic data opera digerunt, ut verum, & falsum, accusationes, inditia, rationes in corpus vnum actionis nullo ordine congerant, qui possit à reo distingui, aut memoria teneri tamen fanda infanda, probrosissima, & atrocissima in reum depumant, stylo fori Ro. veteris, & Atheniensis, & magna opus est miserò liberi animi firmitate, ut appositè aliquid iis valeat referre. Hæc ut demus optimè concepta ad ingenerandum horrorem criminum quibus Regum maiestas læditur; at sanè perperam in causas traducta Catholicorum Sacerdotum, velut essent hoc ipso maiestatis rei, subeundique iudicij ritibus iisdem obnoxij.

Accusationes